

البته چاووش‌های پیشواز در هر منطقه‌ای از این آب و خاک با زبان، لهجه و نغمه‌های همان منطقه اجرا می‌شده است.

● نقاره‌زن‌ها رؤیت هلال ماه را خبر می‌دادند

اگر از شعرهای مختلف چاووش رمضان بگذریم، به مراسم رؤیت هلال ماه می‌رسیم که برای اعلام آن از ادوات موسیقی همچون نقاره استفاده می‌شده است؛ همان نقاره‌زنی‌های دلنشینی که بی‌تردید نواهای مشابهش را در صحن و سرای رضوی به ویژه در اعیاد شنیده‌اید و حال دلتان خوب شده است.

نقاره‌زن‌ها با شادی ورود به ماه رمضان را با خواندن ذکرهای آهنگین شکرگزاری و توسل تکمیل کرده و حتی طبق آیین خاصی، شیرینی هم میان مردم توزیع می‌کرده‌اند.

جالب است بدانید که ایرانیان از دیرباز برای دانستن زمان و فرارسیدن هر ماهی، نقاره‌نوازی می‌کرده‌اند؛ چنان که این موضوع در شاهنامه فردوسی هم عنوان شده است. نقاره‌نوازی پس از ظهور اسلام در خدمت شریعت قرار گرفته تا جایی که نواختن نقاره‌ها و طبل‌ها در ابتدای هر ماه، مثل زمان حلول ماه شوال به گوش می‌رسیده است.

فرهنگ نقاره‌نوازی هم از ایران به سایر کشورها رفته تا جایی که در سفرنامه

«ابن بطوطه» آمده است: زمانی که در مکه بودم برای اعلام وقت، طبل و دهل می‌زدند و در نمازهای خاصی که در ماه رمضان خوانده می‌شد، دوباره طبل و دهل می‌زدند و مردم را برای اجرای نماز دعوت می‌کردند.

استاد جاوید، «مرحبا خوانی» را هم از جمله آیین‌های آوازی خوشامد به رمضان در ایران می‌داند؛ آیینی که هنوز در گوشه و کنار کشور می‌توان رد پای آن را پیدا کرد. این آیین که در سه چهار روز اول ماه رمضان برگزار می‌شده، موجب پیوند مشترک فرهنگی - مذهبی ایران با کشورهای همجوار مثل تاجیکستان، ترکیه و عراق هم شده است.

اقوام مختلف کشور از ترک، کرد و لر تا بلوچ و قشقایی هم خوشامدگویی به ماه رمضان را به زبان خودشان زمزمه می‌کنند به طوری که «مرحبا»های فراوانی به زبان‌ها و گویش‌های متفاوت بسیار داریم.

● سحرخوانی هنوز زنده است

با آغاز ماه صیام، آوازهای سحر یا همان «سحرخوانی» شروع می‌شده است. سحرخوانی البته آیینی بسیار کهن است و اگر برایتان بگویم که این کار در دوره ساسانی از وظایف پادشاهان بوده است، شاید تعجب کنید. حاکم وقت موظف بوده برای بیدارسازی درباریان با صدای بلند سحرخوانی کند تا همه بیدار شده و به کارشان بپردازند. این آیین درباری پس از اسلام به آیینی

استاد جاوید معتقد است: در ایران، ماه رمضان همچون یک موجود زنده دیده می‌شود. موجودی که می‌آید و می‌رود و برای آمدنش آیین‌های استقبال از رمضان شکل گرفته که همان پیشواز گفته می‌شود